

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spať měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřěw će!

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedyplatu 40 wj. dostac.

1. njedźela po swjatej Trojizny.

Łut. 16, 19—31.

Raž hižom na wyšokich swjatosokich dnjach křesćianstweje zyrkwoje a na wschěch njedźelach wot hodowneho hač do swjatoskowneho čaša wschitke njebjeske wězy, wo kotrychž blyšchimy, hlubočo do zylneho čłowiskeho žiwjenja a do wschěch semstkich wězow pschimaja, niž jeno troscht a po-
sběhowanje skiczeja, ale tež wutrobu kóždneho křutneho po-
blycharja roškwěčeja a wyschiche a rjenšche pschiblyšchnosće
a saczuwanja w njej sbudžuja, tak na njedźelach po swja-
tej Trojizny dale swětlo křesćianstweho pónacza na wschitke
čłowiske wězy pada.

Ješuš je sa wučerja wot Boha pschischoł, kaž je
kamón jedny s jeho njepšcheczelow pschipošnał. Wón mózne
wuczi wo wschitkich njebjeskich wězach a wo wschitkich sem-
stkich. Wón je Sbožnik hižom we swojej wuczbje, niž
hakle we wumrjeczu na křizju, a jeho słowa su wulke
skutki. Wón rěči — a žiwjenje nastawa, hdžež jeho słowo
do žaneje wutroby korjeń čžeri.

Njeje to skutk, tak wo bohatstweje a křudobje wuczič
kaž Ješuš w pschirunanju wo bohatym mužju a křudym
Lazaru? Šchtož je w snatym jadriwym słowje s křótku
wuprajil: „Šchto pomha čłowjetej, hdy by wón runje zyl
swět dobył a pak na swojej duški škodował? Abo šchto
móže čłowjek k wumóženju swojeje duške dacž?“ to Ješuš
s tutym wulkim pschirunanjom w žiwych barbach psched
woczi staja. Wón chze bratrowstwu lubosć do wutrobow

plodžicž. Wón chze, so by hinał a lěpje stało na swěće
a we wěčnosći. To nješmě byč, so tajki křudny Lazaruš
bjes pomogy kaž poš psched woczomaj bohateho leži a so
bohaty po žiwjenju we wschědnych wješelach dyrbi w ža-
łosći a čžwili byč, we wěčnej nušy. Pschecziwo temu
Sbožnik čłowjestwa swoj hłóš posběhuje. Wón je so
wjele prózował, bohatym do swědomnja rěčecž. Prošnył
je a wabił, kaž jeno wón jamože: „Moje džěczi, kak čžežo
je, so, kotřiz swoje doměrjenje na bohatstwo stajaju, do
Božeho kralestwa pschindu!“ A zyle w jeho myšli je Jan
pišal: „Šchtož swojeho bratra njelubuje, kotrehož wón
widži, kak móže tón Boha lubowacž, kotrehož wón nje-
widži?“ Tak ležesche psched durjemi bohateho mužja křory
Lazaruš, zyle pomogy potrebny! A tón bohaty móžesche
jeho tajkeho we swojej bliskosći widžecž a njepomhač, ani
křuzobneho pólacž ani na njeho pomysłicž! Kajta tuposć!
Tež hluposć! A hdy by tón hubjeny psches swoju winu
do swojeje žalosće pschischoł był, haj hdy by wón so
pschecziwo bohatemu mužej slě pscheschoł był, kajta kamjenitna
wutroba k temu křuscha, mrějazemu njewodacž a pošlednju
pomoz njewopokasacž! To je čžemnosć, kotraž so na žadny
pad s pobožnosću a s twarjenjom na Abrahamu nješnje.
Jeno hdyž je bohaty muž Lazaruša a jeho hubjenstwo sa-
zpil, je wón mohł tak nješmilny byč. Jan to wopisuje
w 1. lišće (2, 11): „Šchtož swojeho bratra hidži, tón
je w čžmje a křodži w čžmje a njewě, hdže wón dže;
pschetož čžma je jeho woczi saklepila.“

Ješuš a jeho pólki nješju bjes wuspěcha sa lubosć

wojowali. Jesuškowa křudoba w žlobje a w zušym rowje, jeho šmjercž na křiču, pod kotrymž wo jeho draštu lošowachu, wo to jenicžke, šchtož mějesche, je křudym a křorym lěpsche čašy pschinyšla. Šdyž niz wschitzy, tola wulka licžba ludži to rošymi, so „čłowjeť widži, šchtož psched woczomaj je, tón šnjes pať widži wutrobu“, a so móže čłowjeť pschi swontownym sbožu šhubjeny byčž, ale tež pschi najhóršchim njesbožu ščonežnje sbožowny.

My nětk na Napoleona spominamy. Tajki wulki muž! Tajki dobywať! Ale wón njebě duschny. To běsche jeho pad. Šdy by jeho w Budyščinje po přenim dnju bitny pola Budyščina jedyn moril byľ, bychu to mnošy jako Bože wodženje a tajki štuť sa prawy abo tola sa spomožny wobhladali.

W lěče 1813 je šlawny mišionar a lěkar Lewingstone rodženy. Wón bě křudny fabrikški džělacžer. W lěče by do fabriki křodžil. W šymje by s knihow zuše rěče a ščonežnje lěkarštwu a bohawučenosčž nawuťnyľ. Wón je hišče dale čahnyľ hačž Napoleon, a luboščž k najhubjenschim ludžom, k wbohim čornym, jeho na pucžowanja psches Afriku wabjesche, hdžež je w lěče 1873 wurjel. Jeho čorni šlužobni jeho čželo 200 mil daloko hačž k morju donjesechu, a jendželska kralowa da jeho pódla jendželskich kralow we Westminsterškej žyrkwi w Londonje hrjebadž. Tajki ponižny muž! Tajki křudny! Ale wón běsche duschny. To běsche jeho pomyschenje. Šdy bychu jeho čorni w Afrizy morili byli, to bychu wschitzy sa hrěch a njesbože wobhladali.

W Hamburgu šo Amalia Siebeling, bohata dobročerka a šažožerka žónšeho towarštwu pomozny sa křudnych, w 1859 w kashčžu kaž najkřudšcha, niz s rjanym wyšokim, ale s plounym křymom, hrjebadž da, so by w šmjercži a rowje hišče wo bratrowštwje s najhubjenschimi šwědčžila.

Tajke bratrowštwu mjes bohатыmi a křudnymi, to je po Jesuškowej woli, po jeho wučžbje a po jeho šnamjenju.

O Božo, wumož naš wot hordosče, tupošče, hłupošče a nješmilnosče! Daj luboščž s njesješ nam do wutroby! Ščžin naš wschittich sa bratrow a šotry! Šomhaj nam, ty šwěrnny Božo! Šamjen.

T. w B.

Khěrlusch sa dženknišche ščenje:

Luf. 16, 19—31,

po wulkich Lipsčžanškich špěwarškich pscheloženy.

Šlós: O wěčnosčž, šlowo hrimanja —

O ludžo! semje krotki čaš
Ma delhu wěčnosčž wjedže naš,
Do njebj a bo hele.
Kaž nětk je, pschego njesbudže;
Lescž njespscheczela wobštajnje
Nam šucže tajnje ščžele.
Kať we nich šlepe wutroby
By štorhnyľ šmjercži do šhlamy.

Łóšcht hrěcha bórny nimo je;
Duž s plomjenjom rži wolanje,
Wo šhlódženje šo prošy,
A bykli jeno s šapčžicžtu;
To pať nej wjazy móžno tu:
Šow njesšu semške hłošy,
Šdžež nam, o šwěrnny Šbóžniko,
Ššo hišče šbóžnosčž ššicži šo.

Tam potom wocži šbėhacže,
To myšlicž pať je pschepošdže,
Šchtož přjedy njesšče čžypli:
Dacž temu šwoje wutroby,
We kotrymž wěčnje šbóžni šmy,
Šdyž pošutni šmy byli;
Tam pať je nimo hnadny čžaf
A wěčna šchtrafa trjehi naš!

Wšmi wučžek w klinje Jesuša,
Tón jeno pošny šmiljenja
Še dusčham wsčžem a tebi!
Šaj tym, kiž wěrja do njeho
A jemu žyle šwjecža šo,
Džěl dobry wola šebi.
Šdyž křodžišch w Šhryšta šwěťlosčži,
Čže junu hela njepali.

Mi špožčž, šchtož widži Abraham,
Njesch to, šchtož twoji šbóžni, mam,
Kiž s šhwalbu šluž a tebi;
Šaj čži, kiž heli čžeknychu,
Psched twojim trbnom mlódnj šu,
Tyčž nětko njesbo debi.
Ša tole wscho ty poda šo:
Mje wumož, lubšchi Šbóžniko!

Šchtož hišče budu na šemi,
Njesch wutroba tam ščžele čži,
A šhšchi tvoje šłowa.
Ty šnjes šy sa raj njesješti,
Kiž s debom šobu wobšedži
Tež klucže hele doša;
Nětk wjazy džimow trjeba nej:
Ša wěrju jeno Šbóžnikoj!

K. A. Fiedler.

Woporna luboščž.

Njeboh Ahlfeld, we šwojim čžafu šnaty žohnowany duchowny w Lipsku, běsche ras k šwojemu hojenju w kupjelach w Salzbrunnje. Duž pschindže powjesčž, so je njedaloko w městacžku wohen byľ. Nětk šo proštwu čžinjesche, so by šo sa křudu, čžželo potrečenu gmejnu mjes wopytarjemi kupjel hromadžiko. Ahlfeld njedasche šebi to dwóžy kashčž; pschetož wón mějesche čžoplu wutrobu. Kucže wón wokolnik šestaja a nastatu nusu w nim wopiša. Dohladowať kupjel a gmejnski přjódštjejer, wušluženy major, jón podpishaschtaj a majorowy šlužobnik, šary šeržant, bu wupóšlanty, s pišmom po žylym městacžku šberadž.

Tři dny wón we šwojich šwobodnych hodžinach horje a dele běhasche; a to njesbėsche žana malicžkosčž. Šdy by ludži njendeschol, by tež drubi a ššecži krotčž k nim pschishoš. Šbóžny wječžor by k Ahlfeldej pschithadžal a prajil: „Šštyščeže, žně šu dobre byke“. Šotom byšchtaj licžiloj; wón by pjenjesy na blido ššadžal a Ahlfeld šwitowaľ.

Šako bě ššecži džěň wscho wobkřodžene, duchowny k njemu džesche: Nětk čžu wam waschu prošu šaplacžicž; prajče mi ššawnje, šchto ščže po šwojim měnjenju ššlužil? „Ničžo“, běsche šeržantowe wotmolwjenje, „moje pucže dyrbja mój pschinoschť byčž“. Ahlfeld džesche: „Mój luby, wy wěšče ničžo wysche nimacže, ja čžu wam s wutroby rad pschistožne šarunanje dacž.“ Tamny pať pschi tym wosta a woteńdže.

Wječžor Ahlfeld mjes šwojimi šnatymi šedžesche. A jako šo

edyn praschesche: „Kaha dha je wascha sberka wupadnyla a schto je najbohatscho dat?“ wón wotmolwi: „„Bohata je byla a majorowy seržant je najwjazny dat.““ „Kak to?“ ho džiwojajo praschachu. „„Na,““ džešche Ahlfeld, „„tón je tsi dny swoju dobru wolu, swoj swobodny čas, swojej nosy dat a pódla wschě te křake woblicza a mjerfaze rěče do ho stýkał, na kotrychž pschi tajkich składnoszczach njepobrahuje, je pschi wschěm tym wjekeły a njewostudly wostał a njeje sa swoju prózu žaneho čerwjeneho pjenješka wsał.““ Wschitzy mjelczachu; napschecziwo temu ho ničo prajicž njedasche.

Wjenjesh we štužbje luboscze su wjele hódne. Wjazny pak hacž skoto a šléboro placzi wutroba a wošoba. Ale tež k šberanju nastork dacž a jo do skutka stajicž, kaž Ahlfeld to činješche, je něščto jara rjane a džakahódne.

Druhdy pak je tež to napominanje jara wužitne, kiž je ras Emil Frommel, bywšchi dwórski předač w Barlinje, dat. Wo tym duchowny Blankmeister žortniwje powjeda:

Gustav-Abdolfski šwjedžeń běšche w Draždžanach a k temu běchu šebi po Frommela sa šwjedžeńšeho předarja schli. Tón rošymješche, ludžom wutroby hnucž a šhrěčž. Sako wón w Knjening zyrkwi w Draždžanach na klětzy stejješche a pódla 5000 ludži k jeho nohomaj a hłowje šedžachu, ludžo, na kotrymiž žaneje nudy widžecž njebě, šebi wón pomyšli: „Čži móža dženska prawje do móšchnje pschimnyčž.“ Duž wustupi a prawje naležnje na wutrobu položzi, radšcho něščto wjazny hacž mjenje woprowacž. „Šbi, pschecze-lo“, wón džešche, „wotewt ruču a wutrobu. Daj tež hnydom a njepšchemyšluj šebi dołho. Šdyž džěczi w šymje šněhowu kulku w ruzny džerža a ju hnydom njecžišnu, potom wona tacž počnje. Šdyž šy šebi pschedemsał a čžesč šnano dwazyczi hriwnow pschi wonhicžu sa Gustav Abdolfske towarštwu daricž, dha šebi to njerosmnyšluj, ale čžin to hnydom a njecžataj, hacž domoj dóndžesč; pschetož hdyž domoj pschińdžesč, šy hižom pjecž hr. mjenje, a jutsje šy jeno džepacž hr. a sa jutsišchim jeno pjecž, a sa dvě njedželi ničo wjazny njedasč. Čžin tak, kaž tamny měščezan w Stuttgarcze, kiž tež tele šłowo šlyjšesche. Wón do šhapalni pschińdže, mi něščto do ruki kłócješche a džesche: „To je moja šněhowa kulka; nětk pak precž j njej.“ A šcho bě nutšlach? „Džkaz hriwnow!“

Tak předač rěčješche, a nětko dyrbjal ty widžicž, kajke po-šmėwnjenje psches woblicza pschipošlucharjow šjedže, a tak nětk tam pschi zyrkwinych durjach te šněhowe kulki lětachu — hacž runje bě w juliju. Šdyž běšche šo ta čžrjoda rošběžala a běchu wscho hromadu šmjetli, dha bě to hromada wot 2500 hr. Šladaj, to je kulowanje sa wulkich — pschi někotrym mišionškim šwjedženju, pschi někotrej kollekcze masčy škladnosčž ktemu. Duž šwucžuj šo, lubny pschecželo, w nim.

Wospjetne Bože warnowanje.

Šłowa šwjateho pišma w žiwjenju pschezo na špodžiwne waschnje dopjelnjene namašamy. W Šiobowych knihach 33, 29—30 čžitaj: Šlaj, to wschitko čžini Bóh dwójzy abo tsi křócž k šž-dnym, šo by jeho dušchu wrócžil wot škaženja, šo by byl roššwě-čzeny se šwětkom žiwych. Š tym je prajene: Bóh žaneho hrěš-čnifa bješ warnowanja se žiwjenja přecž njewošmje, ale jeho naj-šjedny wjazny křócž j wulkeje nudy wutorhnje, šo by šo nakasał a pošutu čžinil, tak dołho hacž ma hišče hnadny čas. Šdyž pak čžłowjek na tute warnowanja njekedžbuje, potom pod Boži wótrny šud padnje a sa njeho žana rada wjazny njeje.

Šrubny, njewěrjazny čžłowjek bě šo woženil. Šórcny mloda žona šhoni, kajkeho njedocžinka běšche šebi sa muža wsał; wscha jejna wjekełoscž bu do šrudoby pschemobročžena. Šušcžišcho by špýtało, šwojeho muža pschecželnješcheho a šhmanišcheho ščžinicž. Ale měšto wotmolwenja by ju mandželški do woblicza kleknył. Tak

dyrbješche mjelczecž a šle j dobrym šapłacžowacž a pschi tym ščžerpli-wa šwoje brėmjo dale njescž. Duž pak Bóh šam lama škludžicž a žonje polóžnosčž dacž pýtašche. Šas tute hrube mužisko j pschatra dele padny, sa mormeho ležo wosta, tola pak šašo k šebi pschińdže, ale na šwoje rany měješche wjazny měšazow ležecž. Ššchi šamnym budžišche šo j nim štało bylo. To bě to přenje warnowanje Bože. Tola wone ničo njepomhašche. Wón tón stary wosta. Něhdže 10 lět pošdžišcho se šchoma na mjeknu šemju padny, runje pódla wulkeho wótreho kamjenja a šebi žaneje šchody njescžini. Šědma bě šo tole štało, duž wot šwojeje daloko w zušbje bydlazeje čžety šiši dosta, w kotrymž tale to pišasche: „Njeje šo čži ničo šle štało? Šli šo džješche, šo ty j wyšokeho šchoma runje nimo šón-čžojteho kamjenja padny. Dwaj jandželej pódla stejješchaj a jedyn džješche k druhemu: „Njebudžišche tu ty pódla štal, budžich jeho na tutym kamjenju rošrašł.“ Tu jeho Bóh druhi křócž wolašche; tola tež tuto warnowanje wón šazpi, wosta bješšóžny a njewěrjazny a šazpimašche wschu dobru radu duchowneho a šwojeho pschecželštwu. Duž šecze njeshože na njeho pschińdže. W bróžni šo šašo čžišny a čžeske wrota šo na njeho walichu. Ššždeho drugeho budžichu šmjascž dyrbjale. Wón pak živy wosta a hrosnje šakrujo a hanjo wulěny. Ale tež tutón šeczi hłóš Boži jeho njepšcheměni. Něščto měšazow pošdžišcho ras wječor žyle štrowy lehnycž džješche a nalajtra rano jeho jako čžělo we šožu namašachu. Šróžy wołany, šo by šo wot škaženja a škeho pučža wrócžil, běšche nětk tola ššncžnje bješ wscheho pschihotowanja do šmjercze a psched Boži šud dyrbjal. Šehodla njeshabudž: Dženska, hdyž jeho hłóš šlyšchicže, njeshwjerdžcže šwoju wutrobu. Šotry křócž pak je Bóh tebjie hižom warnował?

Bóh je rěčal.

W Šohenzollernškim museju w Barlinje šy kóštki, kiž šo šmjertne kóštki mjenuja. Wo nich šo tole powjeda:

Šdyž Šulfi Šurwječy w Barlinje knješesche, šo tam šrwatny škutk šta, kiž wulke rošhorjenje šbudži. Šškoda a jara rjana holza, wo kotruž šo dwaj wošakaj próžowaschaj, bu ššonzowana namašana. Šobaj wošakaj bušchaj šajataj. Šedyn wot njeju, Šalf j mjenom, běšche njeshutk tež woprawdže wobeshol, dokelž bě na šwojeho towaršcha, j mjenom Šlfred, žarliny, kotremuž bě holza bóle pschi-šhilena byla. Šobaj bušchaj po šehdomnišchim waschnju na wschelake waschnje j gratami čžwilowanaj, tola pak šo žadny wot njeju njeshutka njewušna. Šalf přješesche wscho do čžišta, tón druhi pak pschida, šo je wječor přjedny j tej holzu rěčal, šo pak je ju w dobrym měrije wopuschcžil. Šurwječy na to wobšamšny, Boži šud špýtacž; wošakaj měješchaj wo šmjercž kóštkowacž. Tón, kiž šmėje najmjenje wócžkow na kóštkach, šmėje šo sa mordarja wob-šhladacž a wotprawicž. Šurwječy šam pschińdže, šo by pschihlado-wał, hdyž budžetaj wo šwoje žiwjenje kóštki hracž. Šalf měješche najšjedny hracž a wón čžišny j dwěmaj kóštkomaj dwójzy šchěšcž, potajkim hromadže dwanacže, to najwjšchšche, šchtož móžesche dostacž. Šlfred, tole wuhladawšchi, na šwojej koleni padny a wolašche: „Wšchehomóžny Božo, ty wěšch, šo šym bješ winny, šchituj mje!“ Ša to wón kóštki tak šyluje čžišny, šo šo jena do dweju šuchow roššchčžepi. Ša žyla kóštku pošasa šchěšcž, taj šuchaj pak šchěšcž a jedyn, wscho hromadže potajkim ššnacže. Wšchitkich nad tym štrach šapopadže, kiž šo hišče pomjetšchi, hdyž šo Šalf, kaž wot šlyška dyrjenty, na šemju šwjes. Šalle j wulkej próžu šo jemu žiwjenje šašo wróczi, a nětko šo wón wušna, šo je holzu woprawdže ššonzował. Šurwječy pak wschón hnuty rjekny: „Tu je Bóh šam rěčal!“

Bóh njewinu na sjawne pschinješe.

Pola Waldenburga w Schwizy leži kžezka na horje, s fotrejež daloko do Badenskeje widzišch. W symje je kžezka prósdna, w lécze pak w njej wučzeny knjes, s mjenom Burkhardt, bydlesche. Ras, hdyž bě jara czopko, t. Burkhardt we swojej jahrodzy kžezesche a psches dalokowid do Badenskeje hladasche; tam so hrinasche a blystasche a blysti lětachy přeli a po dolhosčzi. Na jene dobo woheń s mróczel padny a hnydom na to so dwór palesche. Burkhardt kžez džen a hodzin teho njesboža napřka a s tym bě ta wěz sabhta.

Nashmu Burkhardt ras w měsčze pola swojeho pscheczela kžezesche, kiž bě jako šmilny dariczel snaty. Runje w tym sedrieny burif pschistupi a storžesche, so je jemu w lécze njewjedro zly dwór sapalilo, a kruwa a kosa a wscho je so spalilo, jeno dvě šwinjeczi je mohł wutorhnyč; duž chyzl šmilny knjes tať dobry byč a jemu jałmožinu wudželicž. Šmilny měsčezan pak wotmolwi: Tajkich proscherjow wjele pschihadža, kiž mje něšto narěča; ja chzu so napraschowacž, pschindže sa tnyžen sašo." Bur džesche: "Sa daloko wot tudy w Badenskej bydlu a šym tu w Baselu čžinicž měł; sašo pschincž njemóžu, šmilcže so dženska, luby knježe!"

Knjes Burkhardt, to kšychawšchi, swoje knižki wučahny a so bura sa dnjom a hodzinu teho woheńja praschesche. To so trjechi a wón bohaty dar dosta.

So někotrym čžazu Burkhardt a jeho pscheczal w Badenskej pucžowaschtaj a tež do stron nascheho wotpaleneho bura pschindžeschtaj. Tam šhonischtaj, so je tón šamy dla šapalenja wobštorženy, dokelž so na njeho tukasche, so je swoj dom šam šapalil. Duž wša Burkhardt sašo swoje knižki, džesche t kšudnitej a jemu powjedasche, sčtož bě widžal a kžez napřka, a tón bur bu wusprawnjeny a pušcženy.

Runje tať tež Bóh s njebješ hlada a we swojim čžazu njewinu na šwetko pschinješe.

Bacžonowa šmilnosč.

Na tsjesche stareje burisje kžezje bě hižom wjele lět bacžonowe hnešdo, a kžezde nalěcžo pschilecžischtaj bacžonaj, so byschtaj to wulke hnešdo sašo sa wobhdenje pschihotowaloj. Tam byschtaj potom swoje mlode měkoj. Staraj byschtaj hušto swjercha na swojim hnešdže staloj a klepotaloi, kaž byschtaj so teho městna wješeličoi, hdyž bēschtaj telko wjele mladych bacžonkow wotkublačoi; a te mlode wješeličchu so tež a špewachu kžez wschelake rjane bacžonowe sčtucžki.

Ras w léczu so sta, so bēchu kžez wschitzu wješni na pola wuschli a jeno pšy te dwory wobwachowachu. Duž počža so na wēži na jene dobo sčturmowacž a wohnjowa truba trubjesche woheń. „Woheń! woheń!“ so na wschēch hašach wołasche a nastroženi wješni kšwatajz s pola pschihnachu. A hlaj, runje ta kžez, kotraž bě hižom nělotry wichor wudžeržaka a kotraž mějesche, kaž ludžo mēnjachu, psched wohnjowym njesbožom dla bacžonow wobarnowana wostacž, stejesche w plomjenjach. Hižom rjady padachu a bacžonowe hnešdo we wulkim wohnjowym strasche stejesche. Lēdma bě šušodam móžno, najnušnišchu domjazu nadobu s doma wurumowacž. Š rasom bacžonaj s dalokich hatnych šufow pschilecžischtaj. To bēschtaj staraj mladych bacžonkow, wokoło kotrychž hnešda hižom woheń s dymom šapasche. Nělotre rash staraj wokoło palazeho doma lētaschtaj. Potom pak nuts do šameho plomjenja lēčeschtaj a hnydom bacžonka sašo pschilecži, mlode w pštku nješesche a jo w jahrodže na sčtom dele pušcžki. Potom so sašo šbēhny, do woheńja lēčesche a druge mlode šbožownje won pschinješe a jo t temu přenjemu počži. Džeczi ras do woheńja a dyma lēčesche, so by tež to tšecže šmjertnej štrachocže wutorhla. Me nětk ludžo

podarmo čžachu. Wona so njewrócži, ale pola mlodeho we wohnju kžez kónz namaka.

— Šmilny bur tej wumoženej njebožatzy t kžez wša a jej wotkubka, a tej šamej na dworje mjes kotoschemi a hušami kšodžesche, hač bēschtej wotrostlej a móžeschej kžez swoju zyrobu šamej phtacž.

„Šmili so pať ptacž nad swojimi mladymi, kať chyzl njebjeski Wótž swojich wobohich džeczi sabycž!“

Wschelake s bliska a s daloka.

Š Butez. Rjany džez to bēsche, šwjatkována wutora. Mōdre njebjo wšche naš, wješele ptacžki pod njebjom Bohu čžesč špewajo a pruhi šlōnza wschitko pschekrašnesche na semi, šawēsčze, rješchi čžas kžez mišionški šwjedžen w Butezach wuphtacž njemōžesche. Š daloka a s bliska bēchu ludžo pschihwatali, so bychu šobu šwjecžili mišionški šwjedžen. To je nam sašo dopokas, so wobhderjo we Šužizy so hišcže šajimuja sa džeko mjes pohanami. — Na wschēch pucžach bēchu čžekne wrota natwarili. Pšecžiny a šhorhoje hašy a kžez pschachu. Tež zyrkej mějesche woprawdže wšobnu pšchu. Pucž pak t Božemu domu počaschu rnyti šelenych bšow. Hdyž so šapocža na wyškej wēži šwonicz, hlaj, dha čžehnesche krašny čžah psches Butezy. Wokoło 1 hodž. to bēsche. Pšedku wohnjowa wobora, potom šchulške džeczi, hudžbna šapaka s mladžinu a napōled wojerške towarštwu. Wokoło 2 hodž. šapocža so šerbšta Boža šlužba. Knjes šarať Wiczas pšedowasche s japoschtoškich škutkow 16, 9, hdyž so wo šawokowe widženje jedna. „Pšchindž dele do Mazedonskeje a pomhaj nam.“ Wokoło 4 hodž. bē němske pšedowanje. Knjes šarať Šauffa s Wōšporka wo šesušowych škowach se šczenja šwj. Šana rēčesche: „A ja, hdyž powšchenty budu, počahnu ja wschitlich t kžez.“ Njenje bēschtaj rēčžnikaj swoj nadawš dokonjaloj. Zyrkwinski šhor špewasche: „Šwiate, knjes Šebaoth, je tvoje šklowo“ a „Šso šraduj, šraduj kšesčezanstwo“. Šo šemšchach so sa mišionštwu 476 hr. woprowasche. To je šwjelaze a dopokasuje, so tež we wulkej wošadže prawy šwjatkovny duch w njedželškich pšedowanjach a pschi druhich škladnosčach so pšodžicž hodži.

— Šandženu njedželu so rjany pomnik na šwamne wojowanje psched 100 lētami 19. meje na dubowej horje pola Wšyškeje počwjecži. Pšchi wschēm hubjenym wjedrje bē so na 5000 ludži šesčko, něhdže 60 wojerškich towarštwow. Pošwjecžazu rēčž mějesche knjes šarať Šolcž s Šakež na šakožku Božeho šklowa: „Še Bóh ja naš, sčto móže pschecžtwu nam byč?“ Pšchedšyda pomnikoweho šomiteja, knjes krašny radžiczel Šegenscheidt, počasa na tamne šwamne podawki, kajkež bēchu so mēle, wunješe šklowu na škala a kžezora a pschepoda pomnik pschedšyde Šečžencžansko-Šermancžanschemu wojerštemu towarštwu, knjesej wučzerjej Beckerej, kiž jón s hnutymi šklowami pschewša. Regimenty, kiž bēchu tudy wojowake, položichu na pomnik dopomniške wēnzny. Šastupjeť wotkřepneho wojerškeho pschedšydu sa Budyški wotkřep, knjes Šuhn, pschepoda pjenježny pschinosch t hladanju pomnika. Ša wschitko so t. wučzer Becker počakowa a s wuspšwanjom kšerluscha: „Njech Bohu džakuje“ — a s modlitwu so rjana šwjatocžnosč škōncži.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na sčtwōrcžlēta pšacži wón 40 vj., jenotliwe čžiška so sa 4 vj. pschedawaju.